

Kotomaan katsaus

eli
pienlehti-arviot
Kivi Larmolan
tyyliin

Jeps, joo, en tosiaan ole Petri Hiltunen. Hän ei ole estynyt toimittamasta Pienlehtikatsausta enkä minä ole tyytymätön häneen - päin vastoin - halusinpahan vain kahlat pikkuhädet läpi ja saada kunnon kuvan tämänhetkisestä tilanteesta. Niitä olikin kertynyt aika tavalla, kun olemme pitäneet palstaa tovin lomalla. Pahoittelun viivästystä - toivottavasti kovin moni julkaisu ei ole muuttunut epäajankohtaiseksi.

Helsingissä 14.10.1999 Kivi

RAJAKATU
Panu Matias Hämeenaho ja Tero Karvonen
20 mk, Puoli valtakuntaa/Hämeenaho, Poste restante, Vapaudenk.60, 40100 JKL

Karvonen piirtää Hämeenahoa sujuvammin ihmisiä ja sommitelmia, ehkä siksi, että hän pelkistää enemmän. Hämeenaho tekee liikaa varjostusta, mutta tutki taustat ja pyrkii realismiin. Molemmat pyrkivät enemmän kuvaamaan tunnelmaa kuin tekemään juonellista tarinaa. Maailmankatsomus ja aihepiiri on hakea, miellyttävällä tavalla mahtipontisuutta karttava ja alakuloinen. Leh-

ti jättää hyvän ja laadukkaan maun, vaikka hiomista vielä riittääkin niin piirtämisessä kuin tarinankerronnassa.

Mark Stähle:
DON CACTUS
15 mk, Kim Perovirta,
Käpylänt. 1J157, 00610 HKI

Heh heh heh... Ensin luulin tarinan olevan juonetonta psykedealiaa ja silkkaa piirtämisen riemua, mutta löytyihän siltä juoni ja onnellinen loppukin (aina iso bonus), vaikka aika tajunnanvirrassa menttiin. No, olen aina tykännyt niin Jocke Pirisestä kuin Vaughn Bodesta, eikä Stähle jää paljoakaan jälkeen esikuvistaan. Ongelmahan tietysti on tämännäntyyppisten sarjojen tavaton suosio t ä m ä n h e t k e n piirtäjien keskuu-

nessa, siinä katoaa helposti joukkoon. Stähle on kumminkin lajinsa parhaita, eikä millään muotoa uusi tulokas kentällä.

VACUUM #10.
Tommi Liimatta:
VÄHÄN HYVIÄ JUTTUJA '90-'91

Björklund & Bergman,
Tähkäkuja 5E65, 01370
Vantaa
petri.bergman@spokesman.fi

Kymme-
nes Va-
cuum on
tyylikäs
paketti,
niin ulko-
asultaan
kuin sisäl-
löltäänkin
verratta-

vissa vaikkapa Napaan tai Ubuun. Noin puolet lehdestä on ulkomaista materiaalia ja skaala vaihtelee Caroline Suryn ex- tai impressionismista Maaike Hartjesin kaltsu kallio-maiseen minimalismiin, kotimaassa Sami Vähä-Ahon nissenmäisen äärimmillen viedystä ligne claires-ta Jyrki Heikkisen vihättävään naivismiin. James Kochalkan schultzilaisen rento ja pelkistetty viiva vihättää minua kumminkin eniten, taidan olla konservatiivi. Tässä on jotain näyttelyluettelomaista, aivan kuin hyvin jäsennetty katsaus muutaman viime vuoden sarjakuvatarjonnan trendeihin.

Vähän hyviä juttuja on sellainen lehti, kuin lahjakas peruskoulun yhdeksäsluokkalainen tekee. Tilsasta on otettu oppia niin graafisella puolella kuin juonenkuljetuksessakin, välillä kerrotaan silkkaa faktaa, välillä fiktiota. Kaverit ja tutut muodostavat niin henkilögallerian kuin alkuperäisen kohderyhmänkin ja tarinat lämpenevät sisäänpäin kuin hyvä sauna. Tekee hivenen skitsofrenisen olon lukijalle, että lehti on ilmeisesti piirretty

puhtaaksi 1998; n. 8 vuotta ensimmäisen ilmestymisensä jälkeen, jolloin Liimatta on jo ollut selkeästi eri ihminen kuin tarinoita kirjoittaessaan. Hmm. Ei lainkaan väheksyttävää kamaa, kun ajattelee millaisia sarjakuvia itse piirsi 15-vuotiaana.

Sanna-Mari Pirkola ja Aapo Rapi:
SALCHOV
Sannamaripirkola, Aleksanterinkatu 17A46, 33100
Tampere
rapidelektron@hotmail.com

Arkirealismia, fantasiaa ja pieniä tarinoita stressittömästi piirusteltuna. Nää on varmaan jostain taidekoulusta. Tarinat lähtevät ensimmäisestä ruudusta ja jatkuvat minkä jatkuvat, kunnes tekijä väsyä ja siirtyä toiseen tarinaan. Taustalla näkyy piirustustaito ja layout on harkittua spontaani ja hiomaton. Positiivista ja hauskaa, eikä tippaakaan tärkeilyä. Tykkäsin kovasti.

Juha Vuorma:
MISANTHROPICA (Kooma 9)
Juha Vuorma, Linnankatu 31
as.7, 90100 Oulu
KAAPUVEIKKO JA VEROKARHU
Sarjamafia

Joojoo, kyllä tiedän, että Sarjamafian albumit kuuluu albumeihin eikä pienlehtiin, ja tiedän senkin, että Misanthropican arvio on vuoden myöhässä. Silti näissä on sen verran samaa, että ne pitää arvioida yhdessä, vaikka konsepti onkin päällisin puolel-
lin eri. Misanthropica eli

Preacherin kakkososa on sangen vuormamainen sekoitus amerikkalaista "psykologis-mystistä" sarjakuvaa, Millerin Sin Cityä, teologista kauhua, pandakarhua ja piirrosjälkeä, joka muistuttaa Otso Höglundin varhaisista sarjoista tai 60-luvun suomalaisista undergroundpiirtäjistä. Ei-niin-yllättäen poliisilla on suomalainen univormu, ja muutenkin tuntuu, että yllättävän lähellä tarinan takana piilee tekijän todellinen maailma. Samoin kuin Kaapuvelkossa, joka myös on lukukelpoisempi, kuin ensivilkaisulla arvaisi. Kyseessä on einiin-symbolistinen tarina verokarhusta, joka riistää köyhiä työllistettyjä pandakarhuja saadakseen irstailla poliisin, psykologin ja työvoimavirkailijan kanssa. Tarinan juonen arvaa jo siitä, miten ihmiset on piirretty; Vuormalla henkilön luonne heijastuu suoraan viivaan ja pahojen kasvojen varjostus on täynnä suoruja ja tribaaleja. Molemmissa teoksissa lienee takana taiteilijan henkilökohtainen katharsis, ja mikäpä siinä. Toimiihan taid-
de niinkin.

Sami Aho:
TÄHTI
Sami Aho, Aninkaistenkatu
5B17, 20100 Turku

H a s s u a , tämä näyttää aivan siltä, kuin Petri Tolppanen piirtäisi Hans Nissenin. Juonestan osaa sanoa mitään, kun en sitä ymmärtänyt, mutta varmasti tarinassa oli niin traagiikkaa kuin draamaakin, arvelisin kuvien pohjalta. Graafinen jälki oli joka tapauksessa ihan komeata katsottavaa.

Kati Närhi:
HANKI ELÄMÄ #3
Kati Närhi, Arkadiankatu
14B40, 00100 Helsinki

Kati Närhen vahvin puoli on edelleenkin taito kertoa tarinoita niin, että ne kuulostavat tosilta, niihin on helppo samaistua tai ainakin tunnistaa ne omasta elämästään ja kuitenkin ne yllättävät lopputuloksillaan. Vaikka tämä ei olekaan aivan niin yliverkko kuin edelliset kaksi Hanki elämää, on tässä muutama aivan loisto-oi-vallus ja loputkin lehdestä ylittää keskitason kirkkaasti. Pakkotuttavuus.

PORK #2
Erikeepperi sarjakuvat,
Kajavankatu 4C87, 04230
Kerava
mr.pigbee@hilarious.com

Positiivinen ensivaikutelma vain parane lukemisen myötä, vaikka syytä siihen en kyllä osaa sanoa. Helpon oloista nonsensesarjakuvaa, välillä tuntuu kuin lukisi ulkoavaruuden muokalaisten tekemää versiota jostakin

perinteisestä piensarjakuvalehdestä, siksi kauas tässä ollaan kaikesta juonellisuudesta etäännytty. Tekniikka vaihtelee tekijästä riippuen aivan oivan ja kamalan välillä, mutta kerronta on poikkeuksetta mainiota. Ei tätä voi selittää, nauraa vain.

Marko Turunen:
ED ASTRA (SUPER #0)
SUPER #1 (1984) 20mk
SUPER #2 (Megarella vs. Avaruusmegarella) 30mk
STRETCH (SUPER #5)
NORMAL #1
Marko Turunen, Lepolankatu
20as.3, 15210 Lahti

No huh huh! Turunen piirtää vaivattoman upcasti (siis varmaan vaivalloisesti ja aikaa käyttäen) marvelilaisittainkin, mutta niin Ed Astrassa kuin monessa muussakin Turusen työssä on koko ajan sellainen tunne, että tarina on päätetty paloiksi, annettu Roy Lichtensteinille suurennettavaksi maalauksiksi ruutu kerrallaan ja sen jälkeen levitetty gallerioihin ympäri maailmaa, mistä joku on sitten käynyt ottamassa kuvia kutakuinkin kronologisessa järjestyksessä. Tarina on aivan far out, mutta uscamankin sivun ottaisi mielellään julistekokoisena värise-rigrafiana seinälle.

Super ykkösen idea on, että nykyisin täysin suvereeni piirtäjä toisintaa lapsena tekemänsä Marvel-mukaumat mahdollisimman uskollisella taitolla ja kuljetuksella, mutta graafisesti tietysti aivan eri tasolla. On riemasuttavaa katsoa, kuinka nuori mieli on hahmottanut ja tulkinnut Marvel-sarjojen toinen toistaan törkeämmät kuvasekoilut absoluuttisena totautiona; tämä kertoo enemmän esikuvien pyrkimyksistä myyvyteen ja visuaalisuuteen tarinankuljetuksen kustannuksella, kuin Turusen maailmasta. Dialogista ja käsikirjoituksesta on poimittu silciselle Marvelille olennaisin ja näemme keisarin tuudet vaatteet, sen, mil-

laista huttua supersankarika-ma olikaan ennen Millerin Dark Knightteillaan ja Daredevileillään aloittamaa ta-sonnostoa.

"Kääri tuota ilmastointiteippiä pääsi ympärille, ettei aivot karkaa." Turusen ja An-nemari Hietasen Super #2 on virkistävä ja hauska joko supersankariparodia tai lichtensteiniläinen kierrätys - ihan kumpi vain tai molemmat. Sitä paitsi ainakin minun kappaleeni lehteä on väritetty huopakynillä sangen hyvännäköisesti.

Stretchin kohdalla Turunen on ilmeisesti saanut valokopiokoneen vapaalla käyttöoikeudella. Kuvat ovat kollaaseja valokuvista, -kopioidista ja piirroksista, piirroksia on sitten heiluteltu kopiokoneen lasilla. Jälki muistuttaa Alberto Brecciaa, eli toimii, eikä muutu itseltäköitukseksi. Dialogia ja kerrontaa on enemmän kuin aikaisemmissa Supereissa yhteensä, mikä ei silti ole liikaa. Viehättävä pikkutarina rakkaudesta ja omituinen loppu.

Normal #1 on outo yhdistelmä unen logiikkaa, satuja, kaunokirjallisuutta ja sekatekniikkaa. Uutena osana paletissa on Kyky Aho-mainen fotorealismi. Sisällöllisesti paljon suurempi ja painavampi paketti, kuin pikkuinen koko antaa ymmärtää. Tärkeää ja kaunista.

Kyky Ahonen:
HYVÄ KURKKU - Kykyn meukkaimmat sivut 1980-1999

Mitenkähän tämä mahtaa aueta muille, itse ajauduin etsimään hyllystä vanhoja Morsian-lehtiä ja Skolekomixia voidakseni verrata, mitkä kaikki kohdat on muutettu uusiin kuoseihin ja mitä kaikkea on leikeltä ihan kappaleiksi - Kyky kun ei koskaan ole kunnioittanut sarjakuviaan eheinä kokonaisuuksina, vaan on surutta lisäänyt ja poistanut kuplia, ruutuja ja kokonaisia kohtauksia. No, miehen kunniaaksi on sanottava, etteivät muutokset muuta tarinoita suuntaan tai toiseen, vaan ne ovat juuri niin tekijänsä näköisiä kuin alunperinkin. Poikkeuksena ehkä muutellut Raha ratkaisee -stripit, joiden huumori oli koko Kykyn tuotannossa ainutlaatuisen hienovaraista.

HIRF #1
(ei tekijätietoja)

Tämä ei tosiaan ole kuin kaksi aanelosta taitettuna kahtia, ilman niittä, ja kopioidessa kuvista ovat ulkolaidatkin tyysten hävinneet. Tarinoiden keksiminen ja piirtäminen eivät varmaan yhteenäkään vienneet koko päivää, mutta silti tämä on hyvä. Sarjakuvallinen keronta on hans-

kassa, eikä mikään ole kovin vakavaa - varsinkaan vakavat aiheet. Markalla tai parilla ostettava ilonaihe, luulen.

Suuren Kurpitsan taskulörkköt 1-4
Suuri Kurpitsa, Box 260, 33101 Tampere

Ensimmäinen lörkkö, Tilsan "Päin heiniä" kertoo heinäkuun 1999 tapahtumat päiväkirjamuodossa. Opin hämentävästi uusia asioita maaseudusta, vaikkapa sen, että lehmän kylkeä rummuttamalla saa hienoja rumpusoundeja tai että lypsykoneen tykittimen tempo on kutakuinkin sama kuin Johnny B. Gooden. Tilsan elämästä opin, että heillä on vielä enemmän lapsia kuin luulin (osapuilleen 6), että riidellessään he nukkuvat eri huoneissa, että Tilsan hinoruokaa on lauantaimekkaa ja Pommac (hmm?) ja että he jaksavat lähteä taidenäyttelyihin, kun ne vielä ovat auki. Kirja myös vahvisti käsitykseni, että maalla kahvi ja kahvilceipä ovat edelleenkin suorastaan pyhiä asioita, että maanviljelijän tulee osata vaikka mitä ja että Tilsa on edelleen vedossa! Aivan riemastuttava pikku teos! Osta pian, ennen kuin loppuvat!

Toinen lörkkö, Jyrki Heikkisen "Tsirnäm bai" on viehättävä, joskin melko käsittämättömän kryptinen seikkailukertomus, joka tekijälleen tyypillisesti perustuu nokkelaan sanailuun, vapaa-seen assosiaatioon ja siihen, että lukija ymmärtää tarinan vasta viimeisellä sivulla. Minä en kyllä ymmärtänyt, enkä rupea tässä arvailemaankaan, etten pilaa teitä loppuratkaisua, kun kumminkin ostatte tämän. Tekijänsä näköinen, mutta Heikkisen on tehnyt hauskepiakin. Tylsempiä myös, sillä yhtään kuollutta tai ikävystyttävää kohtaa tähän ei mahdu. Hyvä näin.

Kolmas lörkkö, Anu La-

vosen "Huivi" on poikkeuksellisen juonellinen ja mietittely, monipolvinen rakkauskertomus, jossa on samaa totuudellisuutta kuin Miguelanxo Pradolla, Sethillä tai Petri Tolppasella - kolme varsin erilaista lakonisen ja objektiivisen kuvauksen harrastajaa mainitakseni. Pieni tarina, joka ei yritä olla mitään enempää.

Neljäs lörkkö, Pauli Kallion ja Ville Pirisen "Ornette Birks Makkonen autiolla saarella" on Ornette-tarina hyvässä ja pahassa - hauskaa kuvausta, muutama osuva viitsi ja aktiivista jatsikansan nimienpudotusta niin paljon kuin sivuille sopii. Jos Ornetteista tykkää, tämä on ehdoton ässä; muuten kyseessä on hauska pikku tarina, josta on taatusti yhtä paljon iloa kuin tuopillisesta olutta - joskin mieluiten ostaisin molemmat ja lukisin tätä kuppilan pöydässä olutta siemaillen.

Jussi Piironen:
SÄGEET
Jussi Piironen, Liisankatu 29, 29200 Harjavalta

Pyrkimys kaudokirjalliseen tekstiin, kauhu-teema ja amerikkalaisen mainstreamsarjakuvan kuvankäyttö ovat kaikki vaikeita tontteja taklata, joten en ole kovin yllätynyt kun tuloksena on kovin kankeaa ja ennalta-arvattavaa jälkeä. Harjoittelemalla jälki parantuu. Erikoisimoinen pinon kauheimmasta kannesta - joku roti pitäisi olla, kannellaahan lehti myydään.

Janne Lusua:
AIKAKONE - Tarinoita maasta nimeltä Pyraland

Taas pitäisi etsiä sopiva sarjakuvakurssi, jossa opetella sarjakuvan tekemistä, innosta ja ahkeruudesta nämä 32 sivua kyllä kertovat. Mielikuvitustakin riittää, siinä mää-

rin, että luukiessa tulee tunne, että näkee vain kuvia sieltä täältä jostakin Dave Simin Cerebuksen kokoisesta tarinasta. Kannattaisi varmaan opetella pelkistämään, vaikka yksi sarjakuvan kiehtovimpia puolilahan on juuri mahdollisuus sijoittaa tarina miten kalliisiin kulissein tahansa. Jos ajatellaan, että tarinan pitää aina vastata neljään kysymykseen: MITÄ, MISSÄ, MILLOIN ja MIKSI, niin tämä vastaa niistä vain toiseen, ja siihenkin jo heti teoksen nimessä.

... kadonneet pojat ...

29

J. Styrman:
KADONNEET POJAT #29
Styrman, Harjutori 10A30, 00500 Helsinki

Naivistisen sarjakuvan vetejaani Styrman ei petä. Mies piirtää edelleen kuin lapsi ja kertoo tarinoita kuin aikuinen, vahvoja ja koskettavia tarinoita. Tämä on totta, mutta mitä tästä voi sanoa? Tämä pitää lukea itse.

SARJARI #49 - Kvaak!
15mk, c/o Pekka A. Manninen, Korttelahdenkatu 10-12A8, 33230 Tampere

Varmaan parhaita Sarjareita aikoihin, mikä ei ole ollenkaan vähän. Yhtään heikkoa sarjaa ei ole eksynyt mukaan, mikä on poikkeuksellista kun Sarjari kumminkin on

sellainen vanhan tyylin pienkustanne, reliikki ajalta, jolloin sarjakuvaseuroja ja elävännusikinhdistyksiä nousi joka niemeen, notkoon ja saarelmaan ja ihmiset marsivat suot, padot ja ydinvoimalat pois maailmasta laulaen kuorossa Poliisi pamputtaa taas'ia, mikä on kamalan huono yhteislaulettava. Köh! Mutta asiaan: eläintema on houkutelut piirtäjistä parhaat puolet, ainoa teeman ulkopuolinen on J. Lehdon tavanomaisen loistava Juodaan olutta, jossa eläimiä ovat vain ne tavanomaiset delirium-lemmit. Otso Höglund on piirtänyt taidokkaimman sarjansa tähän asti, Marko Latva-Nikkola on muuttumassa sivellinjäljessään yhä vain petteritikkasemmaksi ja muutenkin kaikki on kuin olla pitää. Hyvä.

J. Salakka ja A. Johannes:
OTTO 1000 (G-chill)
Katja Tukiainen:
ABC - Aiheita
katjatukiainen@hotmail.com

Sarjakuvafestivaaleilla oli entinen tupakka-automaatti, josta sai blancoihin tupakkarasioihin pakattuja A8-kokoisia pienlehtiä. Sitä piti heti kokeilla, ja taisin kyllä ostaa enemmänkin eri lehtiä, mutta jostain syystä löysin arvostelupäivästäni vain nämä kaksi. No, Otto 1000 on hauska pieni supersankaritarina muista Gattuchill-läpysköistä tultuun tyyliin. Vähän kuin lukisi lastenkirjan

luonnoksia, mitä eivät kyllä ole loppusivujen Niinku-kissan seikkailut, jotka ovat lähinnä sukua Lynchin The Angriest Dog -sarjakuvalle tai kenties Jouko Turkan dialogille. Ensimmäinen ei tapahdu mitään, mutta sitten kirotaan.

Katja Tukiaisen aihevihko on järeä paketti, jossa on aakkostettuna aina ensin aakkossivu, jossa listataan piirtäen jollain kirjaimella alkavia sanoja, sitten kuultopaperi, jossa on samalla kirjaimella alkavia sanoja, joista on sitten valittu yksi, josta seuraavalla sivulla on pieni sarjakuva. Hauskaa, käytännöllistä ja kertoo paljon tekijästään. Täytynee scuraavaksi kokeilla tuota tapaa tuottaa ideoita.

Sami Hynninen:
FROM THESE ASPECTS I FOUND MY HARMONY
Kim Perovirta, Käpylänt.
1J157, 00610 HKI

Sami A. Hynnisen sarjoista koottu kokoelma englanniksi on hyvä idea, mutta minikäänlaiset kirkonpolttajat tätä ostavat? No, luultavasti tämä tekee heidän elämänsä paremmaksi, sillä Hynnisen viljelemä ylenpalttinen symboliikka ja mystiikka ovat vain ulkoisuutta jonka takaa nousee hyvin yleisinhimillistä ja perustavanlaatuisia rakkaustarinaa ja yksinäisyyden kuvausta. Tässä vaiheessa koottu paketti on muutenkin

hyvä, koska nyt näitä älyttömän romanttisia sarjakuvanäytelmiä on lehden täysi, eli mukaan ei ole tarvinnut laittaa yhtään täytepalaa - ja toisaalta nyt nämä eivät vielä ole päässeet happanemaan vanhuuttaan. Hieno juttu.

Marko Auvinen:
SIKSAKKIA
marko.auvinen@pp.inet.fi

Teemoina näkyisi olevan ihmisyönti, ammuskelu ja nekrofilia; valitettavasti huolimaton piirrosjälki estää täyden varmuuden. Tekijälleen varmaan ihan kivaa terapiaa, mutta ota tästä sitten selvä. Ahistaa.

Veli Ahonen:
NAITIINNAINNAIN - Veli Ahosen parhaat 1979-1999
Kim Perovirta, Käpylänt.
1J157, 00610 HKI

Vaikka tiesin, mitä kokoomaan oli tulossa, yllätyin kuitenkin. Kokonaisuus on vähän kyhälyn olinen ja

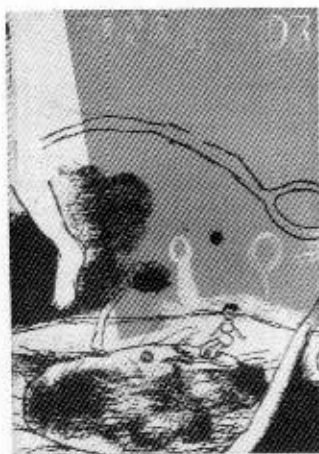

nämä kuvat vaatisivat runsaan marginaalin, useita senttejä puhdasta paperia erottamaan ne ympäröivästä maailmasta. Niittäuskin on vinossa, niin että saamistani vapaakappaleista vain kahdesta pystyi lukemaan kaikki tarinat lehteä vääntele-mättä. Todennäköisesti myöhemmissä kappaleissa ei niitiöngelmaa ole, eli älkää huoliko. Tarinat itsessään ovat tietysti hienoja ja monet nykyisin täysin mahdottomia löytää, joten kiitos kulttuuriteosta. Jäävään itseni sanomasta muuta kuin, että Veli Ahonen on tärkein vaikuttajani ja esikuvani. Piste.

GLÖMP #3
Stress press, Hyytiäläntie 9, 35500 Korkeakoski
tommi@tietovalta.fi

Komea paketti nelivärikan-silla, Glömp on selvästi lunastanut paikkansa yhtenä Kurpitsan mantteliperijöistä. Tekniikka on tekijöillä niin vahvasti hanskassa, että välillä oikein hirvittää, grafiikka hiotaan huippuunsa ja ammattitaito näkyy, mutta sanottavaa puuttuu. Uhkaako käydä niin, että meillä on sukupolvi sarjakuvantekijöitä, jotka piirtävät paremmin kuin koskaan, mutta joiden tarinat jäävät ontoiksi? Saammeko taidetta taiteen vuoksi? No, upea lehti joka tapauksessa ja varsin viihdyttävää lukemista. Pakko-ostos.

NAPA #3,
Jenni Rope:
MISS SIMON GINLEMON
(20mk)
Napa, Box 209, 00151
Helsinki

Navassa ei sisältöä puutu. Glömpiin tai Ubuun verrattuna Napa on taitellisempi ja rennompempi, mutta ihan yhtä mietitty, ja tarinoissa on uscimmiten hyvät juonet. Killofferin kertomus käynnistä Rojun vanhempien luona on aivan riehastuttava, Ville Pynnösen unimaisemat muistuttavat yhä vain Richard Salan tunnelmista, Kati Rapia osaa kertoa totuuden vertauskuvina luontevasti...hitto! Kaikki Navassa tekevät sitä, minkä osaavat, hyvin. Ilman Napaa et voi tietää, missä nyt mennään.

Miss Simon Ginlemon viettää aikaansa siinä onnellisessa mielentilassa, jossa uni on juuri loppumassa, mutta todellisuus on vielä pehmeää. Kasvoja ei näytetä koskaan, mutta ilmankin nämä pienet kolmen kuvan stripit riittävät välittämään tunteen siitä, mitä elämä on, kun se on oikeasti ihanaa. Oikeasti.

SIRKKELI #2, #3
19mk, Mikkelin Sarjakuva-
Akatemia/Vesa Vittikainen,
Puomitie 6B6, 78500 Varkaus
sirkkelisarjis@hotmail.com

Useammallakin tämän katsauksen lehdentekijällä on ollut tavoitteena piirtää sujuvaa jenkki-supersankarijäl-

keä. Harva venyy siihen niin kuin Markus Tuppurainen, hyvässä ja pahassa. Tämä kun ei ole parodiaa, vaan ihan oikeaa kunnianosoitusta, ei edes taitavaa kierrätystaidetta niin kuin Turusella. Jossain vaiheessa #2:ta tulee mieleen, että Sirkkeli-lehti tosiaan voisi olla Egmontin julkaisema. Toisaalta paikoin tainen kankeus tuo ennemminkin mieleen Oulun sarjakuvaseuran Ruuvari-lehden,

ja vaikutelma vain pahenee #3:een mennessä. Siellä taas helmenä loistaa Mikko Ollikaisen erittäin Tank Girl -vaikutteinen Candy Pop & Sickboy. Perinteiset sarjakuvaseurojen lehdet, joihin piirtääkseen ei tarvitse olla valmis ammattilainen, ovat tärkeitä olemassa. Niin tämäkin.

Tekstin voimalla:

VIHIVAUNU #1
Herhiläinen, Vilnikantie
5as.16, 29250 Nakkila
aggregaatti@hotmail.com

Vihivaunu #1

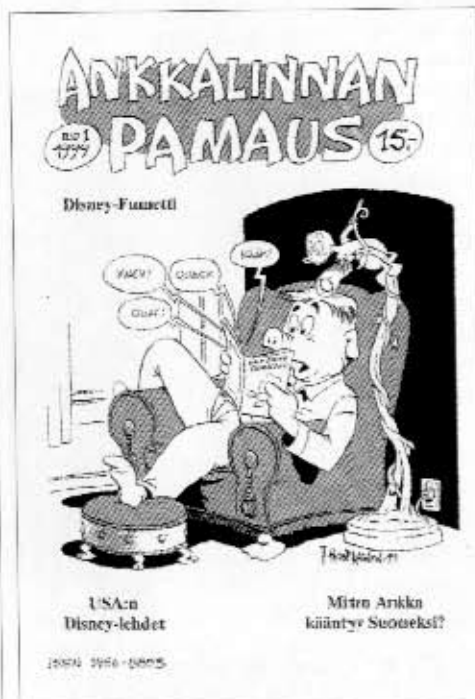

Siih se vaan löi sen muusikon karsossa ja lähti lähtee. Mies on kappaan. Hääh, sen toonkin!

Hch, lystiä, juuri sellaista vastuutonta ja täydellisen epäammattimaista ryöpytystä, kuin pienlehdet parhaimmillaan ovat. Sarjakuvaa tässä ei ole kuin kaksi täysin pöljää "Lukeminen kannattaa aina" -jaksoa ja jotain sekoihtua hiirellä suoraan pikseligrafiikkaohjelmaan piirusteltuna, mutta hauskaa kyllä. Korkealaatuisten julkaisujen tosikot ystävät, kavahtakaa!

ANKKALINNAN PAMAUS #1/1999

15mk c/o Timo Ronkainen,
Yo-kylä 52A26, 20540 Turku
timoro@hotmail.com

Suomen 1,5 miljoonan akkarinlukijan (noin se laskeetaan, jos painos on, mitä, 420 000? 470 000?) joukosta luulisi löytyvän kylliksi ankisteja ostamaan tätä mainiota pikku lehteä. Mielienkiintoiset artikkelit ovat helpotajaisia aliarvioimatta lukijaa, mitä Helsinki Median julkaisemista Disney-tietopaketeista ei aina voi sanoa, piirtäjäesittelyt painottuvat Suomessa julkaisuun sarjoihin ja ylipäänsäkin Ankkalinnan Pamaus olisi ansainnut paikan ankismin kestokanavana. Katsaus italialaisen Disney-sarjakuvan alkuvaiheisiin oli aivan huippu, mutta uud-

leenjulkaistussa Satakunnan Kansan kääntäjäartikkelissa oli edelleen muutama merkityksellinen pikkuvirhe. Sävy on kautta linjan vilpittömän innostunut, aivan kuin kaiku 70-luvun Barks-huumasta. Liittykää jäseneksi Ankistit r.y:hyn, saatte neljä Pamausta vuodessa.

NYT SINULLA ON FANTASTINEN TILAISUUS TILATA SUORAAN KOTIISI **Super** SARJAKUVALEHTIA!

LAITA KIRJE LÖYSEEN TILAUKSESI JA LAADITTAVAN MÄRKÄ MAARÄN LISÄKSI MYÖS ONAT YHTYSTYIETÖSI. ILMOITETUT HINNAT SISÄLTÄVÄT PISTEIKUS KULUT.

SUPER nro 0 - Ed Austria 20mk, 24, 32 sivua
 SUPER nro 1 - 1984 25mk, 35, 72 sivua
 SUPER nro 2 - Negatiivis vs. Spacemegarelli 20mk, 48, 48 sivua Englannin kielellään
 SUPER nro 3 - Stucco 20mk, 35, 28 sivua

Siinä on kolme sarjakuvaa 70mk, 35, 40 sivua

Super / MARKO TURUNEN, LEPOLANKATU 20 AS.3 15270 LAHTI